

Gewoon Aad

Het levensverhaal van ondernemer,
voetballer en familieman Aad Moerman

GEWOON AAD

**Het levensverhaal van ondernemer,
voetballer en familieman Aad Moerman**

opgetekend door Chris Willemsen

Nederlandse Sporthoecken Club

DE KROMME en Die Rooie

Zomaar een oefenvoetbalwedstrijdje in het najaar van 1984. Excelsior Maassluis neemt het op tegen Feyenoord. Het grote Feyenoord, wel te verstaan, getraind door Thijs Libregts, in het post-Cruijff-tijdperk. De Verlosser bezorgt de club het seizoen ervoor de landstitel en de KNVB-beker en heeft de Puma's daarna voorgoed aan de wilgen gehangen. Maar de Rotterdammers hebben opnieuw een grootheid in zijn nadagen in de gelederen: Willem van Hanegem. De geboren Zeeuw is inmiddels veertig jaar, maar plakt er nog één seizoen aan vast bij wat voor altijd en eeuwig 'zijn' club zal zijn.

Het wordt een bijzondere comeback voor De Kromme. Bij Excelsior voetbalt namelijk ene Aad Moerman. Hij is tien jaar jonger en een centrumaanvaller in de categorie Doorgaan Tot Het Gaatje. Moerman, rechtsbenig en roodharig, vecht menig duel uit met Feyenoords legendarische nummer 10. Die nummer 10 wint lang niet altijd en vindt dat niet leuk. Dat verleidt hem er zelfs toe om vervelend te doen tegen de fanatieke Excelsior-aanvaller. Hij sart, ouwehoert en zuigt, scheldt hem op niet mis te verstane wijze uit voor rotte vis, zegt tegen ploeggenoten dat ze Die Rooie moeten pakken en geeft Moerman zelf ook regelmatig een schop of een tik, niet zelden wanneer de bal in het geheel niet in de buurt is.

Aad Moerman accepteert veel. Want hij is een gelouterd sportman en in de sport kun je winnen maar ook verliezen. Maar Aad Moerman kan niet tegen onrecht en oneerlijkheid. Dan wil hij wraak nemen. En dus geeft hij Van Hanegem in een luchtduel een onvervalste beuk op diens jukbeen. De vedette gaat neer, bloedt als een rund en moet worden vervangen.

"Ik denk er nog steeds aan als ik hem op tv zie," zegt Aad Moerman jaren later, "en het knipsel uit de krant heb ik ook nog steeds. Daarin wordt gesproken over 'een haak' in het gezicht van Willem. En dat is

het nog steeds, je kunt het duidelijk zien. Nee, ik ben er niet trots op, maar zulke dingen gebeuren. Het is geven en nemen. In de sport gaat het maar om één ding: winnen, als het moet ten koste van alles. Dat wilde Willem en dat was zijn goed recht. Maar ik wilde het ook en dat was zijn pech.”

Afspraak is afspraak

DIE TENT IS VAN MIJ

Van wie Aad Moerman dat fanatisme heeft? Van zijn ouders, vader Mari, maar vooral moeder Bep. Die maken hun zoon al op jonge leeftijd duidelijk dat je in het leven niets cadeau krijgt en dat je er heel wat voor moet doen en laten, wil je succesvol zijn en je doel bereiken.

Moerman senior werkt in 1962 - hij is dan 34 jaar jong - als kelner bij de stationsrestaurant van de NS in zijn woonplaats Hoek van Holland. Hij doet dat zo goed en met zoveel inzet dat de NS hem een baan aanbiedt in het grotere en drukker Winterswijk. Niet als kelner, maar als uitbater van ‘zijn’ restaurant. De hele familie verhuist naar de Achterhoek, bijna tweehonderd kilometer ver, vlakbij de grens van toen nog West-Duitsland. Dat wordt geen onverdeeld succes.

“Mijn moeder werd gek van heimwee, dus we gingen al snel terug naar het Westland. Dat heeft mijn vader een mooie carrière bij de NS gekost, want bij gebleken succes werden hem steeds grotere stationsrestaurants in het vooruitzicht gesteld, zoals Utrecht. Maar de familie ging bij hem voor alles, en terecht.”

Mari Moerman laat het er niet bij zitten, hij moet en zal zijn horecabloed laten stromen. En koopt begin 1963 Marktzicht in Maassluis. Die kruising tussen een lunchroom en een snackbar - waar het gezin boven woont - loopt vanaf Dag 1 als een speer. Niet in de laatste plaats omdat ook moeder Bep Moerman zich uit de naad werkt.

Maar zijn geboorteplaats blijft trekken. En dus wil Moerman daar

nog in hetzelfde jaar 1963 een huis kopen: Fortweg 3, Hoek van Holland. Hij gaat naar het gemeentehuis om zich te laten inschrijven, maar krijgt geen woonvergunning omdat hij niet economisch gebonden is aan de stad. Zwaar teleurgesteld vertelt hij dat in Maassluis aan een vertegenwoordiger van Coca-Cola. En die tovert in één klap een brede glimlach op Mari's gezicht.

“Hij zei tegen mijn vader: Weet jij dat Unicum te koop staat? Dat wist mijn vader niet, maar hij kwam gelijk in actie. Hij ging met vijfduizend gulden cash naar Hoek van Holland, naar Dick Steenbrink, die samen met zijn schoonvader de toenmalige eigenaren waren van Unicum en van De Seinpost. Mijn vader deed een bod dat ze niet konden weigeren, overhandigde die vijf mille als aanbetaling en er werden handtekeningen gezet. Maar de volgende dag wilden ze van die overeenkomst af. En dan had je een verkeerde aan mijn vader, die liet merken hoe serieus en fanatiek hij was en dat hij er weinig voor voelde om in de maling genomen te worden. Afspraak is afspraak, die tent is van mij, zei hij, want hij stond in z'n recht. En dat recht kreeg hij, de zaak was officieel van hem, Unicum was vanaf februari 1964 in handen van de familie Moerman en op 28 april 1964 deden we de deuren open.”

Zo vader, **zo zoon**

In 1997 doet zich een vergelijkbare deal voor waar de Moerman-vasthoudendheid een bepalende factor is. Ondernemer en zakenman Aad zoekt samen met broer Peter een horecagelegenheid waar het 's winters druk is en 's zomers stil. Het oog valt op 'een mooie tent' in Rotterdam, niet ver van Ahoy: Montmartre. Eigenaar Jan Hoogendijk vraagt er een stevig bedrag voor.

“Wij liepen nog eens door die zaak, zagen dat er nog van alles aan moest gebeuren en boden een aanmerkelijk lager bedrag. Peter zei: Dat doet-ie nooit. En inderdaad, Jan belde me op, was witheet,

schold me helemaal ondersteboven, zei dat er met mij helemaal geen zaken konden worden gedaan. Ik zei: Jan, je krijgt twee dagen om erover na te denken, en als je het niet doet, vind ik het ook best. En ik pleurde zo de telefoon erop. Maar ik wist dat Jan hoe dan ook van Montmartre af wilde. Bovendien was het echt ons eindbod en het was heel veel geld. Dus ja hoor, de volgende ochtend belde hij al, om te zeggen dat hij het toch maar deed.”

Montmartre blijft een jaar of zeven in het bezit van de Moermannen. Dan verkoopt Aad hem aan de bekende (voetbal)makelaar en vriend van de familie Ger Lagendijk.

“Het was de avond van Feyenoord-Borussia Dortmund, 8 mei 2002. We stonden met allemaal voetbalmensen bij elkaar in de Kuip en hadden het ook over de business. Ger gaf ons complimenten voor Montmartre. Ik bedankte hem daarvoor, maar zei meteen dat de zaak de volgende ochtend in de krant stond, want we wilden er vanaf, om ons volledig te kunnen focussen op Hoek van Holland. Ger zei dat hij Montmartre graag wilde overnemen en vroeg wat de prijs was. Ik noemde een bedrag. Ger zei niets, maar belde me de volgende ochtend vroeg op. Of ik even naar zijn kantoor in Spijkenisse wilde komen. Talloze foto's aan de muur daar, van Ger met alle groten der aarde, tot Eusebio en Alfredo di Stefano aan toe. Het duurde niet lang om de zaak aan Ger Lagendijk te verkopen. Met hem was het goed en professioneel zaken doen. Mooie kerel.”

Het geld kwam snel binnen. Peter stelde broer Aad voor om het ook maar meteen te delen. Maar dat ging niet gebeuren.

“Nee, niet handig. Ook toen was het al zo dat, als je zo'n groot bedrag naar privé overmaakte, je een golf belasting moest betalen. Dat deden we dus niet, we zetten het keurig weg. En dat kwam goed uit, want toen we jaren later Waterweg kochten, kon dat mooi van dat bedrag. Eigenlijk kun je zwart op wit stellen dat we dankzij Montmartre, en het enorme succes daarvan, Unicum Waterweg hebben kunnen kopen. We konden het zó van de bank halen en overmaken. Dat is nou ondernemen.”

Aad herinnert zich nog een voorvalletje uit de begintijd van Montmartre.

“Toen de aankoopdeal rond was, moesten we natuurlijk snel die verbouwing regelen. Dat betekende dus eerst die ouwe zooi eruit slopen. Dat ging in een heel hoog tempo, de zaak was in no time leeg en kaal van binnen. We wilden een grote aanhanger huren en een afspraak maken om alles naar grof vuil te brengen, want je hebt geen idee hoeveel troep er uit zo’n zaak komt als je goed gaat opruimen. Maar een van de jongens die daar werkten zei: Je hoeft helemaal geen aanhanger te huren en je hoeft ook niet naar grof vuil te gaan. Ik vroeg verbaasd: Hoezo niet dan? Hij zei: Zet alles maar gewoon buiten op de stoep, het is zó weg. Hij had gelijk: Alles wat we buiten neerzetten, werd door de bevolking bij wijze van spreken weggehaald voordat we het loslieten. Zo leerden we ook in één keer de bevolking van Rotterdam-Zuid beter kennen...”

LUISTER JE VOORTAAN naar je vader?

Ongeveer tegelijkertijd met Montmartre koopt Aad samen met broer Peter ook de bekende ‘s-Gravenzandse bistro De Herberg, van Fred Helbers. Dat doet Aad ook voor zijn zoon Eddy. Die heeft er net een pittige militaire carrière op zitten, onder meer als Dutchbatter in voormalig Joegoslavië. Hij gaat aan de slag in De Herberg, want vader Aad heeft sterk de indruk dat in zoon Eddy ook een ondernemer schuil gaat.

“Hij kwam eerst bij Peter en mij in Unicum werken, maar al snel was ons duidelijk dat hij méér wilde. De Herberg bracht uitkomst. Dat was een mooie zaak met veel potentie. We namen ‘m over en hij ging inderdaad als een speer. Samen met Anneke die er vól in ging en er zeeën van tijd in stopte, maakten we er een succesvolle onderneming van. Was de omzet bij de vorige eigenaar vijf ton per jaar, met Eddy als een van de spelbepalers steeg dat al snel naar zeven en een halve ton. Het liep echt voortvarend, maar op een zeker moment kwam toch de

klad erin. Eddy was nog jong en wilde en kon nog niet alles geven voor een carrière in de horeca. Hij had andere interesses, wilde meer van het leven genieten en gaf zich niet meer voor de volle honderd procent aan de zaak. De sfeer werd minder, de prestaties en de resultaten ook. Eddy bleek op dat moment toch niet de ondernemer pur sang te zijn die ik in hem zag. Had ik dus verkeerd gezien. Hij voelde dat zelf ook goed aan en we besloten De Herberg weer te verkopen. Dat deden we aan twee compagnons die al een tijdje in de zaak stonden, eentje in de keuken en eentje in de bediening. Die pakten het erg goed op en maakten er weer een florierende onderneming van.”

Eddy Moerman voelt in die periode dus aan dat de horeca niet helemaal ‘zijn ding’ is, of liever: nóg niet helemaal zijn ding is. Misschien is hij er nog te jong en te speels voor. Hij kan wat dat betreft dus beter niet in de voetsporen treden van zijn vader en zijn opa die er al wél heel vroeg bij waren. Eddy kiest voor een andere baan, in de beveiliging, en heeft het jarenlang prima naar z’n zin. En daar zijn z’n vader en moeder hartstikke blij mee en trots op.

Op zeker moment in 2009 gaat Eddy zich toch weer inzetten voor de horecagelegenheden van zijn vader en zijn oom, zij het in een andere hoedanigheid.

“We moesten stappen maken in het digitale tijdperk. Daar had ik talloze ideeën over, maar om die uit te voeren, had ik geen tijd. Website, nieuwsbrieven, Facebook, andere social media, allerlei acties, de hele marketing, er moest van alles gebeuren, maar mijn agenda liet niet toe dat ik me ermee bezighield. Toen bood Eddy aan om dat voor z’n rekening te nemen. En dat ging werkelijk fantastisch. We verzonnen acties als ‘De miljoenste gast’, we kondigden speciale maaltijden en evenementen aan, het was geweldig. We hadden in no-time 7500 e-mailadressen. Dat zijn er inmiddels 20.000. Klein voorbeeldje van het succes: in 2012 zou er een gigantisch cruiseschip langs Unicum Waterweg varen, een echte bezienswaardigheid. Daar zag ik letterlijk en figuurlijk brood in. Samen met Eddy een mailactie bedacht: mensen konden komen kijken, gezellig arrangementje erbij, hartstikke mooi en uniek, want zo’n schip zag je maar eens in je

leven. We stuurden die mail er 's ochtends om 10.00 uur uit. Nog voor half elf trokken we hem alweer in. Uitverkocht! Binnen een halfuur 180 reserveringen, en dat alleen maar om vijf minuten naar een langsvarend cruiseschip te kijken, is dát wat!”

In 2015 keert Eddy toch weer helemaal terug in de horeca, want het bloed kruipt blijkbaar waar het niet gaan kan. De familie Moerman heeft het bekende Hotel Restaurant Elzenhagen in Poeldijk namelijk overgenomen. Besloten wordt dat de veel rijper geworden Eddy daar aan de bak gaat. Nadat de nogal ingrijpende en een vermogen kostende verbouwing is afgerond, gaat de zaak open. Dat gaat in het begin nog een beetje stroef, zo blijkt uit het volgende voorbeeld. Al snel komt er een verzoek van een grote klant. Er moet vanwege diens verjaardag een brunch worden verzorgd voor maar liefst tachtig man.

“Het ging om hele gewone lui, aardige klanten, Westlanders van het principe: doe maar gewoon, dan doe je gek genoeg. Eddy wilde extra z'n best doen om het zijn gasten naar de zin te maken, hij wilde ze extra verwennen. Ik kreeg de kaart te zien met wat ze van plan waren te serveren. Daar stonden pompoensoep, quiche lorraine, allerlei wraps en nog meer bijzondere gerechten op. Ik zei tegen Eddy: Ik denk dat het beter is als je ze dingen geeft die ze kennen, dus maak nou gewoon een tomatensoepje, kroketten, kipvleugeltjes, huzarensalade, zalsalade, kibbeling, dat soort herkenbare gerechten, daar zullen ze volop van genieten. Ik zei dat omdat ik de Westlanders al mijn hele leven ken. Ze houden niet van dingen die ze niet gewend zijn. Maar overenthousiast - zoals ik in mijn jonge jaren ook was - zei Eddy dat ze het toch anders wilden doen, dat ze hun gasten echt wilden verrassen. Ik zei: Je moet het zelf weten, ik hoor het wel. Maar ik was bang dat het niet goed zou gaan, ondanks z'n goede bedoelingen. En ja hoor, ik kreeg helaas gelijk. 's Avonds belde die klant me op. Was teleurgesteld, had gerekend op een lekkere traditionele brunch, met een tomatensoepje, een zalsaladetje, enzovoort, precies zoals ik voorspeld had. Meteen, tijdens het telefoongesprek, draaide ik de stemming om. Ik vroeg hem wanneer zijn vrouw jarig was. Dat was een paar maanden later. Ik bood hem aan om dan op onze kosten

//

**HET WAS VOOR MIJ
DE BEVESTIGING
DAT OOK MIJN ZOON
BEGREEP DAT DE GAST
DE ALLERBELANGRIJKSTE
PERSOON IS
IN HET LEVEN VAN EEN
HORECAONDERNEMER.**

//

een brunch te verzorgen, want ik wilde Eddy en z'n medewerkers een herkansing geven. Die pakte de uitdaging met beide handen aan en verzorgde een top-top-topbrunch. De klant vond het geweldig, tachtig man die twee uur lang zaten te genieten. En ik ook, want het was voor mij de bevestiging dat ook mijn zoon begreep dat de gast de allerbelangrijkste persoon is in het leven van een horecaondernemer. Je moet aanvoelen waar je gasten behoefte aan hebben, anders komt er niets van terecht. Toen iedereen die dag weer weg was, riep ik Eddy bij me en vroeg hem maar één ding: Luister je voortaan naar je vader? Hij pakte dat fantastisch op, het was voor hem leerzaam geweest. Ik heb dat soort ervaringen ook meegemaakt in het begin van mijn carrière in de horeca. Als je niet eerst gevallen bent, kun je ook nooit opstaan."

Aad en Anneke Moerman hebben overigens nog een tweede zoon. Na Eddy in 1974 wordt in 1978 Sander geboren.

"Sander is net als Eddy een topper, en dat zeg ik niet omdat ik z'n vader ben. Hij is ook een echte ijzervreter, een bikkelaar. Als voetballer leek hij wel een beetje op mij. Veel sprongkracht, goeie kopper, maakte makkelijk goals. Hij speelde bij Hoek van Holland in het eerste. Dat vond ik als vader natuurlijk hartstikke gaaf. Zat ik op de tribune en maakte hij een doelpunt. Dan voel je je zo trots als een ouwe aap. Ik vond wel dat hij nét ietsje tekort kwam op bepaalde punten, dus toen hebben we een jaar samen getraind. Hij was een jaar of 22 en ik het dubbele. Mooie tijd was dat. Buiten de gewone trainingen om een paar keer in de week een uurtje z'n minder goede punten bijvijlen. Wenden, keren, startsnelheid, dat soort dingen. Ja, deze vader is op zowel Eddy als Sander apetrots."

HET GELUK OM KLEINKINDEREN TE MOGEN HEBBEN

en de zwartste dag in het leven **van de familie Moerman**

De beide zonen van Aad en Anneke hebben kinderen, dus zijn ze al enige tijd opa en oma.

“Ja, geweldig! In 2008 kregen Eddy en zijn vrouw Usoa onze eerste kleindochter, Lotje. In 2010 kwam haar zusje Daantje erbij. Sander en zijn vrouw Pauline werden in 2016 de trotse ouders van onze vierde schitterende kleindochter, Lauren. We zien ze regelmatig, ze komen vaak bij ons thuis en we doen leuke dingen met elkaar. Kinderen zijn prachtige cadeaus, maar kleinkinderen, daar gaat nooit in de wereld iets anders boven.”

Maar de familie krijgt in 2015 een tegenslag te verwerken. Terwijl Aad middenin de verbouwing van Elzenhagen zit vertellen Pauline en Sander trots dat ze ook vader en moeder gaan worden.

“We kregen een cadeautje met een roze strik eromheen, begrepen het meteen en hielden tranen van geluk. Na Lotje en Daantje kregen we een derde kleindochter. Na twintig weken was er een echo gemaakt. Het bleek een meisje te zijn. Ze kwamen direct na de echo naar ons toe om dat te vertellen. Tegelijkertijd zagen we ook onzekerheid in hun gezichten. Uit de twintig-weken-echo was gebleken dat de hersentjes niet goed waren ontwikkeld in het hoofdje van de baby. Dat moest verder onderzocht worden in het Erasmus MC in Rotterdam. Tranen van geluk veranderden bij de hele familie in tranen van verdriet, groot verdriet. Onze wereld stortte in. De weken die volgden stonden in het teken van onderzoeken en waren onzeker en verdrietig. Het baby'tje, dat Esmée zou gaan heten, bleek geen hersenbalk te hebben. Zonder zo'n hersenbalk, dat de twee hersenhelften met elkaar verbindt, zou het kindje niet normaal kunnen leven. Lang was onzeker wat de consequenties zouden zijn van het missen van deze hersenbalk. Uiteindelijk kregen we het